Atunci diformii idoli din vechile altare
Şi monştrii toţi căzură, de trăsnete loviţi,
Şi 'n groază şi cutremur, blestemuri şi pierzare,
Din trâmbiţe sunară trei îngeri prea cerniţi...

Iar glasul lui de clopot, cu magică vibrare,
I-a fost o iscodire, prigoană şi calvar:
Cu valuri de mânie sălbătecă 'n turbare
Porniră fariseii să-l critice amar...

În gloate răsvrătiţii, buimaci, cu ochi de fiare,
Pe socluri dărâmate l-au prins şi l-au purtat,
Lovindu-l şi scuipându-l în faţă fiecare,
Şi 'n urlete cu pietre apoi l-au alungat...

..Şi totuşi, peste viermii ce forfotesc in taina,
Ca peste-oglinzi de veacuri răsfrânte într'un gând,
El vede cum se naşte şi arde o lumină,
Spre care caravane se 'ndreaptă rând pe rând...

În noaptea licărită 'n opaiţ ştirb de aur
Profetul lasă oasa cu murmurele-i vii,
Şi-aprins de visiunea ce-o poartă 'n el tesaur,
Se pierde spre limanuri de alte zări pustii...

DIN DETLEV v. LILIENKRON.

ÎNTRE SPICE

Intr'un lan de grâu şi de săcară
Zace un ostaş de toţi uitat:
Două zile, două nopţi trecură,
Nimeni rănile nu i-a legat;

Ars de sete, chinuit de friguri,
Cu moartea el se luptă în zădar,
Un ultim vis, o ultimă icoană...

Ridică ochii spre cerescul far;
Aude-al coasei făşâit prin s ice
Şi vede paşnic satul lui muncind;

Rămas bun, tu vatră părintească!...
Şi duhu-şi dă, în pace adormind.

STEJARUL SINGURATEC

Amiază de Septembrie; căldură,
Pace-adâncă peste păşunat;
Puternicul copac şi 'ntinde umbra
Pe otava ce l a 'ncunjurat.

Obosit, cosaşu-şi culcă trupul
Supt stejarul umbritor din runc,
Din spre sat se-apropie femeia
Aducându-i prânzul şi pe prunc.

Stejarul vede cum trec generaţii
Şi-alte generaţii vin pe rând
Şi-aude, ca atâţia ani de-a rândul,
Coasele în linişte lucrând.

Traduse de I. Const. Delabaia.

---

www.dacoromanica.ro